

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - תיקונים דף כה

תיקון עשירי

בראשית, שי"ר תא"ב, וזהו השיר המשבח מכל השירים, תאב מכל השירים, ועליו נאמר שיר השירים אשר לשלמה, למלך שהשלים שלו, כד פרושהו. ומתי יתעורר השיר הזה? בזמן שיאבדו סמא"ל והממנים שלו הרשעים מן העולם, ובאותו זמן אז ישיר משה, לא כתוב אז שר, אלא אז ישיר, והרי פרושהו.

והשיר הזה באז, עולה בפה, אבל השיר הוא ודאי חכמת שלמה. באותו זמן ותרכ חכמת שלמה.

ומי העלה אותה למקומה? זה משה, וסוד הדבר - אז ישיר משה. באיפה מעלה אותה? בתלשא. הפתר הזה של תלשא היא י' ישיר, ותקום מן ה' של משה, ושורה על הראש של ו', ונעשית ז' בתר, ומעלה אותה עד המקום שנגזרה משם.

בשעולה אל י' העליונה נקראת שיר זכר, וכשיורדת אל ה' נקראת שירה. זהו שפתוב אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהו"ה וגומר, שעליה נאמר אכן מאסו הבונים וגומר, שהיא אכן שפכה את צלם העבודה זרה. באותו זמן שנמחה הצלם של העבודה זרה, תדמות הרעה, נאמר בה והאכן שהפתה את הצלם נהיתה להר גדול ומלאה את כל הארץ. זהו שפתוב מלא כל הארץ כבודו, וכך עולה עד שלא מוצאים לה מקום, ושואלים המלאכים בגללה, איך מקום כבודו להעריצו, ולא מוצאים לה שעור, עד שאומרים ברוך כבוד יהו"ה במקומו, משום שפעלה אותו עד אין סוף, שהוא י' הראש של א'.

ואיפה עולה? בעמוד האמצעי שהוא ו', עמרה על ראשו. בשעולה העמרה על ראשו, נאמר בה אשת חיל עמרת בעלה, וכשיורדת תהתיו, נקראת בת זוגו יהודו, הוא כתר

תקונא עשיראה

בראשית שי"ר תא"ב, והא איהו שיר משופח מכל השירים, תאב מכל השירים, ועליה אתמר שיר השירים אשר לשלמה, למלך שהשלים שלו, הכי אוקמוהו, והאי שיר מתי יתער, בזמנא דיתאבדון סמא"ל ובמנן דיליה חייביא מן עלמא, ובההוא זמנא אז ישיר משה (שמות טו א), אז שר לא בתיב אלא ישיר, והא אוקמוהו.

והאי שיר באז, סליק בפומא, אבל שיר איהו ודאי חכמת שלמה, בההוא זמנא ותרכ חכמת שלמה (מלכים א ה י). והשיר הזה באז, עולה בפה, אבל השיר הוא ודאי חכמת שלמה. באותו זמן ותרכ חכמת שלמה.

ובאזן סליק לה לאתרה, דא משה, ורזא דמלך אז ישיר משה, באזן סליק לה בתלשא, האי תנא דתלשא איהו י' ישיר, ותקום מן ה' דמשה ושריא על רישא דו', ואתעבירת תנא ז', וסליק לה עד אתר דאתגזרת מתמן. בד סלקא לגבי י' עלאה אתקריאת שיר זכר, וכד נחתא לגבי ה' אתקריאת שירה, דדא הוא דכתיב אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לני' וגומר, דעלה אתמר (תהלים קיח כב) אכן מאסו הבונים וגומר, דאיהו אבנא די מחת לצלמא דעבודה זרה, בההוא זמנא דאתמחי צלמא דעבודה זרה דיוקנא בישא, אתמר בה (דניאל ב לה) ואבנא די מחת לצלמא הות לטור רב ומלאת כל ארעא, דדא הוא דכתיב (ישעיה ו ג) מלא כל הארץ כבודו, והכי סליקת עד דלא אשבחין לה אתר, ושאלין מלאכין בגינה איך מקום כבודו להעריצו, ולא אשבחין לה שיעורא, עד דאמרין ברוך כבוד יי' ממקומו, בגין דסלקא ליה עד אין סוף דאיהו י' רישא דא'.

ובאזן סליקת בעמודא דאמצעיתא דאיהו ו', עמרה על רישיה, בד סליקת עמרה על רישיה אתמר בה (משלי יב ד) אשת חיל עמרת בעלה, וכד נהיתה תחותיה אתקריאת

למעלה, הפתח של ספר תורה, בגללה נאמר ודאשתמש בתנא חלף, והיא נקדה של קמין א' למטה, כמו זה א יחודו למעלה הוא כמו זה א תג על ספר תורה, למטה כמו זה א' נקדה של התורה, ובגללה נאמר מגיד מראשית אחרית. בשהיא חיה ביניהם, אומרים ממקומו הוא יפן ברחמיו לעמו, בשהסתלקה מהם, שואלים איה מקום כבודו להעריצו. ובאותו זמן שעולה היא, כל החיות תרפינה כנפיהם. ומתי היא עולה למעלה? בעמדם ישראל בעמידה. זהו שפתוב בעמדם תרפינה כנפיהם, שעולה עד אין סוף לשאל מוזן מעלת העלות, וכשיוֹרדת, יורדת מלאה מכל הטובות. באותו זמן החיות פותחות כנפיהן אליה בכמה שירות ותשבחות לקבל אותה בשמחה.

ובאותו מקום יורדת? באות ו' שהיא באמצע של א' עמוד האמצעי, בו קוראים לו שמע ישראל, שיר א"ל, ובאותו זמן שיוֹרדת מה פתוב בחיות? ואשמע את קול כנפיהם. קם אליהו ואמר: רבי רבי, חזר בך, בודאי בשהיא עולה, כל החיות מצפצפות אליה בכמה שירים ותשבחות, והיא עולה על כלם עד אין סוף. זהו שפתוב רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה.

עד שקוראים לה ישראל למטה בקריאת שמע שתתד אליהם. ואיפה קוראים לה? עם בן זוגה שהוא ו', ישראל סבא, והוא שיר א"ל, השיר שלו, שאם לא קוראים לה בו, לא יורדת עליהם.

ובאותו זמן שיוֹרדת, קושרים אותה בתפלה של יד למטה, שתהיה קשורה עמו, וסוד הדבר – ונפשו קשורה כנפשו, והקשר של שניהם הוא שור"ק למטה, ולמעלה שלשל"ת, תפלין על ראשו, בסוד הטעמים נקראת תנועה מהצד של הנקדה יחוד, וצריך להאריך אותה עם תנועה, שהיא רביע עד אין סוף למעלה, וצריך להוריד אותה בחיר"ק עד אין תכלית, להמליך אותה על התחתונים.

בת זוגיה יחודיה. (דף כה ע"א) איהו תנא לעילא, תנא דספר תורה, בנינה אתמר ודאשתמש בתנא חלף, ואיהו נקודה דקמין א' לתתא, כגונא דא א יחודיה לעילא איהו כגונא דא א תנא על ספר תורה, לתתא כגונא דא א נקודה דאורייתא, ובנינה אתמר (ישעיהו מו י) מגיד מראשית אחרית.

כד איהו חיה ביניהו, אומרים ממקומו יפן ברחמיו לעמו, כד אסתליקת מיניהו, שואלים איה מקום כבודו להעריצו, ובההוא זמנא דסלקא איהו בלחו חיוון תרפינה כנפיהם (יחזקאל א כד), ואימתי סלקא איהו לעילא, בעמדם ישראל בעמידה, הדא הוא דכתיב (שם) בעמדם תרפינה כנפיהם, דסליקת עד אין סוף, למשאל מוזנא מעלת העלות, וכד נחיתת נחיתת מליא מכל טבין, בההוא זמנא חיוון פתחין גרפייהו לגבה, בכמה שירות ותושבחות לקבלא לה בחדות.

ובאן אתר נחתת באות ו' דאיהו באמצעיתא דא' עמודא דאמצעיתא, ביה קראן ליה שמע ישראל שיר א"ל, ובההוא זמנא דנחתת מה כתיב בחיוון (שם) ואשמע את קול כנפיהם.

קם אליהו ואמר רבי רבי חזור בך, בודאי כד איהו סליקת, בלחו חיוון מצפצפין לגבה בכמה שירין ותושבחות, ואיהו סלקא על בלחו עד אין סוף, הדא הוא דכתיב (משלי לא כט) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה.

עד דקראן לה ישראל לתתא בקריאת שמע דתיחות לגביהו, ובאן קראן לה בבן זוגה דאיהו ו', ישראל סבא, ואיהו שיר א"ל, שיר דיליה, דאם לא קראן לה ביה לא נחתא עליהו.

ובההוא זמנא דנחיתת קשרין לה בתפלה דיד לתתא, דתתא קשורה עמיה, ורזא דמלה ונפשו קשורה כנפשו (בראשית מד ז), וקשר דתרווייהו איהו שר"ק לתתא, ולעילא שלשל"ת תפלין על רישיה, ברזא דטעמי אתקריאת תנועה, מפטרא דנקודה יחודא, וצריך לארכא לה בתנועה דאיהו רביע עד אין סוף לעילא, וצריך לנחתא לה בחיר"ק עד אין תכלית, לאמלכא לה על תתאין.

תורה פב חלק ב'

כי תצא למלחמה וכו' (דברים כא). בתיב: אָחור וקָדָם צָרְתָנִי (תהלים קל"ט) – זה בְּחֵינֵת בְּסֵדֶר וְשֵׁלָא בְּסֵדֶר. קָדָם הוּא בְּחֵינֵת בְּסֵדֶר, בְּחֵינֵת אֶלְפִי בֵּית בְּסֵדֶר, וְאָחור הוּא בְּחֵינֵת תַּשְׁרִ"ק שֵׁלָא בְּסֵדֶר. וְזֶה בְּחֵינֵת אָדָם וְחַוָּה, בְּסֵדֶר וְשֵׁלָא בְּסֵדֶר. הוּי"ה בְּמַלְוֵי אֶלְפִין גִּימַטְרִיא מ"ה – אָדָם, וְחַוָּה הוּא בְּחֵינֵת: מְלָכוֹת פֶּה וְתוֹרָה שֶׁבְעַל־פֶּה קָרִינֵן לָהּ. וְחַוָּה לְשׁוֹן דְּבוּר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים י"ט): וְלִילָה לְלִילָה יְחַוָּה דַּעַת, הִינֵנו מְלָכוֹת פֶּה. כִּי הַמְלָכוֹת נִקְרָא דְבוּר, עַל־שֵׁם כִּי אֵין מְלֶךְ בְּלֹא עֵם, וְאֵין הָעֵם יוֹדְעִים רְצוֹנוֹ אֶלֶּא־אִם־כֵּן בְּשִׁחְמֶלֶךְ מְנַלָּה מִחֲשַׁבְתּוֹ וּרְצוֹנוֹ לְתוֹךְ דְּבוּרוֹ. נִמְצָא שֶׁעֵקֶר הַנְּהַגְת מְלָכוֹתוֹ אֵינוֹ אֶלֶּא עַל־יְדֵי דְבוּר, וְזֶה פְּרוּשׁ: מְלָכוֹת פֶּה. וְזֶה שֶׁאָנוּ רוּאִים, שֶׁלְּפַעֲמִים הוֹלֵךְ לְהָאָדָם שֵׁלָא בְּסֵדֶר, כִּי שְׁלָמוֹת שָׁל כָּל הַדְּבָרִים אֵינוֹ אֶלֶּא כְּשֶׁהֵם מִיְחָדִים וּמְקֻשְׂרִים בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, כִּי הַשְׁלָמוֹת וְהַמְלוּי הוּא תְּחִיּוֹת. כִּי אֵיבָר שֶׁנִּסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ תְּחִיּוֹת, אֵזִי נִקְרָא חֶסְרוֹן. וְתְּחִיּוֹת הִיא הַמַּחֲזִין וְהַשֹּׁכֵל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (קהלת ז): וְהַחֲכָמָה תִּתְחַיֶּה וְכוּ', וְהַחֲכָמָה הוּא בְּחֵינֵת "מֶה" – "כֶּה מֶה", מֶה חֵינֵנו מֶה כְּחֵנוּ. וּמֶה הוּא אָדָם, כִּי לֵית אָדָם בְּלֹא אֶלְפִי, הִינֵנו הוּי"ה בְּמַלְוֵי אֶלְפִין. הִינֵנו תְּקֹדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא הוּא חֵיּוֹת שָׁל כָּל הַדְּבָרִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (נחמיה ט): וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת בָּלָם. נִמְצָא זֹאת הַבְּחִינָה מְלָכוֹת, חוּה, כְּשֶׁהִיא מְקַשְׂרֵת לְאָדָם, לְבְּחֵינֵת "מֶה", הִינֵנו לְתְּקֹדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, אֵזִי יֵשׁ לָהּ שְׁלָמוֹת. כִּי הַשֹּׁכֵל שֶׁתְּקֹדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא שֵׁם בְּהַנְּהַגְת מְלָכוֹתוֹ, בְּזֶה הוּא מְחַיֶּה אוֹתָהּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: הַחֲכָמָה תִּתְחַיֶּה. וְנַחֲוֹ (תהלים כד): לָהּ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ – כְּשֶׁהָאָרֶץ, הִינֵנו בְּחֵינֵת חוּה מְלָכוֹת, מְקַשְׂרֵת לָהּ, אֵזִי הוּא

בְּמַלְאוֹ וּבְשְׁלָמוֹת. וּמִי שֶׁמְחַלֵּק בְּחֵינֵת חוּה מְלָכוֹת לְעַצְמוֹ, שְׂאוּמֵר: אֲנָא אֶמְלֵךְ – בְּזֶה הוּא מְחַלֵּק וּמְפָרִיד אוֹתָהּ מִתְּקֹדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, אֵזִי אֵינָהּ בְּשְׁלָמוֹת. כִּי עֵקֶר חֵיּוֹתָהּ – "מֶה", הִינֵנו הַשֹּׁכֵל. וְזֶה (ירמיה י'): כִּי כָּל חֲכָמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל מְלָכוֹתָם מֵאֵין כְּמוֹךָ. פְּרוּשׁ: שְׁכָלָם אֵין כְּלַכְּךָ גְּדוּל לְתְּחִיּוֹת אֶת מְלָכוֹתָם, וּכְשֶׁהוּא מְחַלֵּק אֶת מְלָכוֹת לְעַצְמוֹ, אֵזִי הוֹלֵךְ לוֹ שֵׁלָא בְּסֵדֶר, כִּי הוּא בְּתוֹךְ בְּחֵינֵת שֵׁלָא בְּסֵדֶר, הִינֵנו מְלָכוֹת, חוּה, תַּשְׁרִ"ק. וּכְשֶׁזֹּאת הַבְּחִינָה חוּה הִיא מְקַשְׂרֵת לְהָאָדָם, הִינֵנו לְתְּקֹדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, אֵזִי הוֹלֵךְ לוֹ בְּסֵדֶר, כִּי בְּאַתָּר דְּאֵית דְּכַר, נִקְבֵּה לֹא אֲדַכַּר תְּפִין (זוהר חוקת קפג ועיין זוהר בא דף לח לט). נִמְצָא כִּי בְּחֵינֵת חוּה שֵׁלָא בְּסֵדֶר נִתְּבַמְלִים עַל־יְדֵי הָאָדָם בְּסֵדֶר: וּבְחֵינֵת בְּסֵדֶר נִקְרָא יוֹד. שְׁמַלְכוֹת הַנִּקְרָא דְלֵת, לֵית לָהּ מִגְּרָמָה בְּלוּם, וְתְּקֹדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְמַשִּׁיךְ לָהּ חֵיּוֹת הַחֲכָמָה, הַנִּקְרָא יוֹ"ד, וְנַחֲוֹ: יוֹ"ד וְיָ"ד דְל"ת. וְזֶה: אָחור וקָדָם צָרְתָנִי וְתַשְׁתַּעַלִּי כְּפֶה – אֵל תִּקְרִי כְּפֶה, אֶלֶּא כְּפֶה, הִינֵנו יוֹד גִּימַטְרִיא כְּפֶה. וּכְשֶׁמְחַלֵּק אֶת הַד' לְעַצְמוֹ וּמְמַשִּׁיךְ לְעַצְמוֹ חֵיּוֹת מְמַנָּה, אֵזִי נַעֲשִׂית לוֹ שֵׁלָא בְּסֵדֶר: דְּוִי – מֵייד נַעֲשֶׂה דְוִי. וְזֶה (ישעיה א): וְכָל לִבָּב דְּוִי, כִּי כְּשֶׁהוֹלֵךְ לְאָדָם שֵׁלָא בְּסֵדֶר, זֶה לוֹ מַחֲלַת לֵב, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (משלי יג): תוֹחֲלַת מְמַשְׁכָּה וְכוּ'. וּכְשֶׁרוּאָה אָדָם בְּעַצְמוֹ, שֶׁהוֹלֵךְ לוֹ שֵׁלָא בְּסֵדֶר, יַדַּע שֵׁישׁ לוֹ גְּדִלוֹת, הִינֵנו: אֲנָא אֶמְלֵךְ – יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה וַיִּשְׁפִּיל אֶת עַצְמוֹ, וַיְהִיֶּה בְּחֵינֵת "מֶה", כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שמות טז): וְנַחֲנוּ מֶה, וְאֵזִי נַחֲנוּ חוּה לְבְּחֵינֵת אָדָם, לְבְּחֵינֵת מֶה, וְנַעֲשֶׂה בְּסֵדֶר, הִינֵנו אָחור וקָדָם וְכוּ' כְּפֶה חֵינֵנו יוֹ"ד:

וְעֵקֶר הַתְּשׁוּבָה הוּא בְּחֵדֵשׁ אֲלוּל, כִּי חֵם יְמֵי רְצוֹן, שֶׁעֲלָה מִשְׁתַּח לְקַבֵּל לוחות אֲתְרוּגוֹת וּפְתַח דְרָךְ כְּבוֹשָׁת לִילָךְ בָּהּ. וְתַדְרָךְ

שְׁעֵשָׂה מִשָּׁה הוּא כֹה, שְׁמִשָּׁה קָשֶׁר אֶת עֲצָמוֹ אֲפִלּוּ לַפְּחוֹת
שְׁבִי־יִשְׂרָאֵל וּמָסַר נַפְשׁוֹ עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב (שְׁמוֹת ל"ב): וְאִם
אִין מַחְנֵי נָא. וְזֶה פְּרוּשׁ (שְׁמוֹת ל"ה): וַיִּקְהַל מֹשֶׁה וְכו' – שְׁמִשָּׁה
הָיָה מֵאִסְרָא וּמִיַּחַד וּמִקָּשֶׁר אֶת עֲצָמוֹ עִם כָּל יִשְׂרָאֵל, אֲפִלּוּ עִם
הַפְּחוֹת שְׁבִי־יִשְׂרָאֵל. וְזֶה פְּרוּשׁ (תְּהִלִּים נ"ג): כִּלּוֹ סָג יַחְדָּו –
אֲפִלּוּ כְּשֶׁאֵינִי רוֹאֶה אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁפָג מִכָּל וְכָל מִתְקַדוּשׁ
בְּרוּךְ־הוּא, אֲפִי־עַל־פִּי־כֵן צָרִיךְ אֲנִי שֶׁנִּתְּנָה יַחְדָּו – צָרִיךְ לִיַּחַד
וּלְקָשֶׁר עִמּוֹ, כְּמוֹ שְׁעֵשָׂה מִשָּׁה. כִּי יֵשׁ בְּחֵינֵת אֱלֹקוֹת אֲפִלּוּ
בְּדִיּוּטָא הַתְּהִיבֵנָה, אֲפִלּוּ בַּעֲשָׂרָה בְּתָרֵי דְמִסְאָבוּתָא, לְקָיָם
(תְּהִלִּים ק"ג): וּמְלֻכְתּוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. וְזֶה בְּחֵינֵת חִירִיק, כְּמוֹ
שְׁכֵתוֹב (בַּת"ז תי' י' דף כה): וּבְחִירִיק לְאַנְחָתָא לָהּ לְתַתָּא,
לְהַמְלִיךָ לָהּ עַל תַּתְּאִין. נִמְצָא שְׁבִי־יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בּוֹ בּוֹדָאי
אֵינָה אֱלֹקוֹת, וְעַל־יְדִיּוּתָא אֲנִי יָכוֹל לְהִיטֵי יַחְדָּו עִמּוֹ, וְזֶה: כִּלּוֹ
סָג יַחְדָּו. וְעוֹד זֹאת הַבְּחֵינָה הֵיטְהָ לְמִשָּׁה, כִּי כָל מִה שְׁעֵלָה
לְמַעְלָה יוֹתֵר עַלְיוֹנָה, מִצָּא שֵׁם אֱלֹקִים, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב (שְׁמוֹת
י"ט): וּמִשָּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹקִים. כִּי בְּגִשְׁמִיּוֹת אֲנִי רוֹאִים, שְׁיֵשׁ
אָדָם שֶׁהוּא לְמַטָּה בְּדַחְקוֹת, אֲזִי הוּא עוֹבֵד הַשֵּׁם וּמְכִיר אוֹתוֹ,
וּכְשֶׁהוּא נִתְעַלָּה לְמַעְלָה, שְׁנִתְעַשֵּׂר, אֲזִי הוּא שׁוֹכֵחַ בְּהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ־הוּא. וְדוֹד אָמַר (תְּהִלִּים קל"ט): אִם אִפְסָ שְׁמִים שֵׁם אֶתָּה
– אֲפִלּוּ בְּשִׁמּוֹם שֵׁם יֵשׁ הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, בְּכָל עֲלִיָּה וְעֲלִיָּה
צָרִיךְ לְמִצָּא שֵׁם הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא. וּמִצִּינּוּ שְׁאֵלִישְׁע אַחֵר עָלָה
לְרַקִּיעַ עַל־יְדֵי שָׁם, וְאֲפִי־עַל־פִּי־כֵן כָּפַר בְּעֶקֶר (חֲגִיגָה יד). וְהַדְּבָר
תְּמוּנָה, כִּי אֲדַרְבָּא, כִּי כָל מִה שְׁאָדָם נִתְעַלָּה בְּיוֹתֵר, בּוֹדָאי הוּא
יוֹתֵר קְרוֹב לְאֱלֹקוֹת, כִּי כָל הַטוֹב הוּא אֱלֹקוֹת, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב
(תְּהִלִּים קמ"ה): טוֹב ה' לְכָל, וְאֲנִי רוֹאִים בְּהַפָּךְ – כְּשֶׁאָדָם בָּא
בַּעֲשִׂירוֹת, בְּטוֹב, אֲזִי הוּא שׁוֹכֵחַ בְּהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא. וְתַדְעַ,
שְׁזֶה בְּחֵינֵת (בְּרֵאשִׁית כ"ז): וְתַכְּהֵינָה עֵינָיו מִרְאוֹת, מַחְמַת

שְׁנִתְקַרְבַּ בְּיוֹתֵר אֶל הָאֹר אֱלֹקוֹת, אֲזִי הָאֹר מַכְהָה עֵינָיו
וּמְזִיק לוֹ, כְּמוֹ כְּשֶׁאָדָם מִסְתַּכֵּל בְּעֵצָם הַשְּׁמֵשׁ, אֹר הַשְּׁמֵשׁ מְזִיק
לְעֵינָיו. אֲבָל יֵשׁ בְּחֵינֵת סְגוּלָה, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב (ת"ז תי' יח דף לא):
וּסְגוּלָה כַּד אֵיחֵי בֵּין תְּרִין דְּרוּעִין דְּמַלְכָּא, שְׁזֵהוּ בְּחֵינֵת (שְׁמוֹת
ל"ג): וְשִׁכְתִּי כְּפִי עֲלִיךָ, כִּי בְּלֹא זֶה הֵיטְהָ עֵצָם אֹר הַכְּבוֹד מְזִיק
לְמִשָּׁה, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב (שֵׁם): כִּי לֹא יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחֵי, וְרֵאִיתָ אֶת
אַחֲרָי וְכו'. וְזֶה שְׁבִי־יִשְׂרָאֵל דְּדוֹד: וְאַחֵר כְּבוֹד תִּקְחֵנִי (תְּהִלִּים עג)
– תִּקְרַבְנִי בְּהַתְקַרְבוֹת שֶׁל מִשָּׁה, שְׁבִי־יִשְׂרָאֵל מִמֶּדָה הֵרְאֵנִי נָא אֶת
כְּבֹדְךָ (שְׁמוֹת שֵׁם), וְהֵרְאִיתָ לוֹ אֶת אַחֲרָי כְּבוֹדְךָ, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב:
וְשִׁכְתִּי וְכו' וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲרָי :

וּכְשֶׁהוֹלֵךְ לְאָדָם שְׁלֵא כְּסָדָר, זֶהוּ הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן – אֲנִי
רוֹצֵה שְׁיִהְיֶה בֵּן הַדְּבָר, וְהַדְּבָר לְהַפָּךְ, שְׁלֵא כְּסָדָר. וְזֶה בְּחֵינֵת
מַלְחָמָה, כִּי כָל מַלְחָמָה הוּא הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן, הוּא בְּחֵינֵת
שְׁלֵא כְּסָדָר. וְזֶה: כִּי תִצָּא לְמַלְחָמָה – כְּשֶׁהוֹלֵךְ לָךְ שְׁלֵא כְּסָדָר,
הֵינִי הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן, וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹקֶיךָ בְּיָדְךָ – שְׁיִתְבַּטֵּל כָּל
רְצוֹנוֹת נֶגֶד רְצוֹנָה, שְׁיִלֵּךְ לָךְ כְּסָדָר כְּרֵצוֹנָה, אִימְתִי כַּד וְשָׁבִית
שְׁבִי – כְּשֶׁתִּתְּנֶה בְּבְחֵינֵת מָה, כְּשֶׁתִּמְשִׁיךְ לָךְ אֱלֹקוֹת, הוִי"ה
בְּמִלּוֹי אֲלֵפִין. וְזֶה פְּרוּשׁ מַחְשָׁבָה – חֲשַׁב מָה (זוהר בְּרֵאשִׁית
כד ותיקון סט). כְּשֶׁתִּקְשֶׁר תְּמִיד בְּמַחְשַׁבְתְּךָ אֱלֹקוֹת. וְזֶה
בְּחֵינֵת (שֵׁם"ו): מִלְּךָ אֲסוּר בְּרַחֲמִים – בְּרַחֲמֵי מַחֲזִין דִּילְךָ.
וְזֶה: וְשָׁבִית שְׁבִי – שְׁתִּמְשִׁיךְ "מָה" בְּתוֹךְ מַחְשַׁבְתְּךָ, שְׁתִּקְשֶׁר
אֱלֹקוֹתוֹ בְּמַחְשַׁבְתְּךָ, כִּי כָל דְּבָר שְׁנִמְשָׁךְ מִמָּקוֹם גְּבוּהָ נִקְרָא
שְׁבִי, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב (תְּהִלִּים ס"ח): עֲלִיתָ לְמַרוֹם שְׁבִיטָה שְׁבִי,
וְעַל־יְדִיּוּתָא יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַמַּלְחָמוֹת וְכָל הַרְצוֹנוֹת נֶגֶד רְצוֹנָה.
וְזֶה הַפּוֹד נִרְמָזוּ בְּעֵיִן הַחַיִּים, בְּהַקְדָּמָה בְּכָלֵל יֵט, וּבְכַוְנָתָה שֶׁל

מאחר ואין מובא בליקוטי מוהר"ן לימוד על זהר פרשיות דברים כמעט, לכן נלמד בהתיקונים כמנהג ישראל ללמודם באלול. ונחלק הלימוד בתיקון יוד לכמה שבועות בלי נדר לכן יש לשמור העלונים כסדר לקשרם זה לזה.

חלק ב' (המשך)

תקונא עשיראה

...וּבְאֵן סְלִיקַת בְּעֵמּוּדָא דְאִמְצְעִיתָא דְאִיהוּ ו', עֲטָרָה עַל רִישִׁיָּה, כַּד סְלִיקַת עֲטָרָה עַל רִישִׁיָּה אֲתָמַר בְּה (משלי יב ד) אֲשֶׁת חֵיל עֲטָרַת בַּעֲלָהּ, וְכַד נְחִיתַת תְּהוֹתִיָּה אֲתָקְרִיָּאת בַּת זַוְיָיָה יְהוּדִיָּה. (דף כה ע"א) אִיהוּ תְנָא לְעֵילָא, תְנָא דְסַפֵּר תּוֹרָה, בְּנִינָה אֲתָמַר וְדִאֲשַׁתְּמַשׁ בְּתְנָא חֲלָהּ, וְאִיהוּ נְקוּדָה דְקַמִּין א' לְתַתָּא, בְּנִינָא דָא א יְהוּדִיָּה לְעֵילָא אִיהוּ בְּנִינָא דָא א תְנָא עַל סַפֵּר תּוֹרָה, לְתַתָּא בְּנִינָא דָא א נְקוּדָה דְאִוְרִיָּיתָא, וּבְנִינָה אֲתָמַר (ישעיה מו י) מְגִיד מִרְאשִׁית אֲחֵרִית. – וּדְרַךְ אִיזָה מְקוּם וּבְחִינָה וְעַל יְדֵי מַה עוֹלָה מַלְכוּת עַד אִין סוּף, בְּעֵמּוּד הָאִמְצְעִי שְׁהוּא ו' שֵׁם הוּי"ה בְרוּךְ הַכֹּלֹל בִּשְׁשׁ מִידוֹת מַחֲסַד עַד יִסּוּד כִּידוּעַ, וַיֵּשׁ לֹמֵר הַכוּוּנָה בִּזְהָ עַל פִּי הַקְּדָמַת רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ בִּשְׁתֵּי בְחִינּוֹת, הָאֶחָת שֶׁל עַל יְדֵי לִימוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שְׁהִיא בְחִינַת עֵמוּד אִמְצְעִי גַם כֵּן כִּידוּעַ, כֹּאֲשֶׁר לֹמֵד בְּה שֵׁשׁ הַבְּחִינּוֹת, מוֹתֵר וְאִסּוּר, כֶּשֶׁר וּפְסוּל טְהוֹר וְטָמֵא, וְכֵן בְּכִלְלִיּוֹת כֹּל הַחֲלָכוֹת שֶׁל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה שֶׁהֵם בְּחִינַת יְמִין וְשְׂמָאל, אֲשֶׁר הֵם כּוֹלֵם הוֹכְמָתוֹ יִתְבַּרְךְ וְרִצּוֹן הַמֶּלֶךְ, וְהַלּוּמֵד בְּעֵנוּוָה עַל מִנַּת לַעֲשׂוֹת וְלִקְיִים נִמְצָא שְׂמַחֲזִיר הַמְּלוּכָה לְה', וּבִזְהָ עוֹלָה הַמְּלוּכָה כֹּאמּוֹר, וְהַבְּחִינָה הַשְּׁנִיָּה הִיא שְׁעַל יְדֵי שְׁהוּא בְּבְחִינַת הַשּׁוֹב מַה, שְׁחֹשֵׁב בְּאִלּוּקוֹתוֹ יִתְבַּרְךְ, הַמְּחַיֶּה הַכֹּל, וּמַתְּבוֹנֵן לְהַאֲמִין כִּי כֹל הַנְּהַגוֹת ה' עֲלִיו הַנְּרָאוֹת לְכֹאוּרָה שֶׁלֹּא כְּסֹדֵר, הֵנָּה הַמַּה הַנְּהַגוֹת אִמַּת שֶׁל הַקּוֹ הָאִמְצְעִי, כִּי כֹל הַחֲסִדִים וְהַגְּבוּרוֹת

וְהַרְחָמִים, אֶהְבֵּה וִירָאָה, וּבְחִינַת כְּמִצִּיאוֹת הַיּוֹתֵר נְמוּכָה שֶׁל אֱלוֹ הַמִּידוֹת הַמְּתַלְבְּשׁוֹת בְּנִצְחָה הוּד יִסּוּד, הָרִי כּוֹלֵם בְּחֲכָמָתוֹ יִתְבַּרְךְ לְהַנְהִיג מַלְכוּת בְּצַדֵּק וְאִמַּת לְמַעַן טוֹבָתוֹ, וְעַל יְדֵי זֹאת הַתְּבוּנָנוֹת מְכִיר בְּמַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר בְּכֹל מִשְׁלָה וְעוֹלָה כֹּאמּוֹר עַל יְדֵי אֱלוֹ הַבְּחִינּוֹת. וְהַשְּׁגָתוֹ בְּמַלְכוּת ה' הַעוֹשָׂה כְּרִצּוֹנוֹ, עוֹלָה בְּזָכוֹת רַק הָאִמְצְעִי אִפִּילוֹ מְעֵלִיו, לְהִיּוֹת עֲטָרָה עַל רִישׁוֹ, וְכֹאֲשֶׁר עוֹלָה הַמְּלוּכָה לְהִיּוֹת עֲטָרָה עַל רִישׁוֹ שֶׁל ו' נֹאמַר בְּה אֲשֶׁת חֵיל עֲטָרַת בַּעֲלָהּ, כִּי לְמִירוֹת שֶׁהַחֲכָמָה הִיא הַמְּחַיֶּה הַמְּלוּכָה אֲשֶׁר תַּחֲתֶיהָ, אֲךָ כֹּל תְּכִלִּית מַה שֶׁהִשְׁתַּמַּשׁ בְּחֲכָמָתוֹ לְהַנְהִיג מַלְכוּתוֹ, הַעִיֵּקֵר הִיָּה בְּשִׁבִּיל שִׁיִּקְבְּלוּ הָעַם אֶת מַלְכוּתוֹ וַיַּעֲשׂוּ רִצּוֹנוֹ, כִּי סוּף מַעֲשֵׂה שֶׁל הַתְּגָלוֹת מַלְכוּת הִיָּה בְּרִצּוֹן וּבְמַחֲשֶׁבֶת תַּחֲלִילָה, שֶׁלֹּכֵן הַצּוֹרֵךְ כְּבוֹיָכוֹל לְהַמְשִׁיךְ הַחֲכָמָה, אֲךָ עֵתָה הַעוֹלָה הַמְּלוּכָה לְמָקוֹם שֶׁנִּגְוָרָה מִשֵּׁם כְּנ"ל, הִיא עִיֵּקֵר הַשְּׁגָה, שִׁישׁ מֶלֶךְ לְבִירָה, וְעֵלִיִּיתָה הִיא בְּחִשְׁבּוֹת יוֹתֵר מִן הַחֲכָמָה הַמְּחַיֶּה אוֹתָהּ וְהַבֵּן. וְלֹכֵן כְּשֶׁעוֹלָה לְהִיּוֹת עִיֵּקֵר הַשְּׁגָה, כִּי הִיא עִיֵּקֵר תְּכִלִּית הַבְּרִיאָה כְּנ"ל, כִּי מַלְכוּתוֹ הוּא שֶׁנַּעֲשֵׂה רִצּוֹנוֹ, גַּם אִם אִין אֲנִי מְבִינִים סוּד חֲכָמַת הַנְּהַגָתוֹ, אִזּוֹ נֹאמַר בְּה אֲשֶׁת חֵיל הַעוֹלָה מְדֻרְגָה לְדֻרְגָה עַד אִין סוּף עֵתָה הִיא עֲטָרַת בַּעֲלָהּ, שְׁעוֹלָה מְעַל צִינּוֹר הַמְּשַׁכֵּת הַחַיּוֹת, עַד נַעֲשִׂית סִיבָה הַמְּסוּכָבֶת לוֹ, כִּי סִיבַת הַנְּהַגָתוֹ יִתְבַּרְךְ בְּכֹל מִינֵי מִידוֹת וְסֹדֵרִים הוּא דִּיִּקָּא בְּשִׁבִּיל הַמְּלוּכָה כֹּאמּוֹר. וַיֵּשׁ לְהַקְשׁוֹת בְּדַבְּרֵי רַבִּינוּ כִּי אִמַּר שְׂכֹאֲשֶׁר מַחֲלֵק הַמְּלוּכָה לְעַצְמוֹ וּמְפָרִידָהּ מִמְּקוֹר הַהִשְׁפָּעָה אֲשֶׁר בְּבְחִינַת אָדָם אִזּוֹ הוּא שֶׁלֹּא כְּסֹדֵר וְכֹאֲשֶׁר מִשְׁפִּיל עַצְמוֹ וּבְחִינַת חוּה מַלְכוּת מְקוּשֶׁרֶת לְאָדָם אִזּוֹ נְכֻלֶּת בּוֹ וְלֹא נִזְכָּרָת, וְאִיךָ זֶה שְׁעֵתָה בְּעֵלִית הַמְּלוּכָה נִזְכָּרָת בְּמַעֲלָתָהּ לְהִיּוֹת עֲטָרָה לוֹ וְלֹא בְּבְחִינַת הַתְּכִלְלוֹת. אֲךָ יֵשׁ לֹמֵר וְלִתְרִין וַיֵּשׁ בִּזְהָ שְׁנֵי שְׁלֻכִים, הָאֶחָת שְׁלֹקָה לְעַצְמוֹ הַמְּלוּכָה אִזּוֹ הִיא נְפָרְדַת מְבְּחִינַת אָדָם שְׁהוּא בְּאִמַּת מְקוֹר חַיּוֹתָהּ, וְכֹאֲשֶׁר מִשְׁפִּיל עַצְמוֹ וּמַחֲזִיר הַמְּלוּכָה לְה' אִזּוֹ נְכֻלֶּת וְלֹא נִזְכָּרָת כִּי בְּשֻׁלְבֵי זֶה נִיכָר לְעֵינֵינוּ בְּעִיֵּקֵר חֲכָמָתוֹ יִתְבַּרְךְ שְׁהוּא בְּסֹדֵר הַנְּכֹוֹן, וּמוֹיֵד אַחֲרֵי שְׂמִכִּיר בִּזְהָ

עולה המלכות מעליו כאמור להיות עטרת נכרת שוב, אך שעתה אינה נפרדת מבחינת אד"ם. וכשיורדת תחתיו של ז"א בעת ששוב נותן האדם עיניו להסתכל בחכמת הנהגתו יתברך המחיה התקימות רצונו יתברך בעולם העשיה, שאז המלכות מקבלת מן החכמה, אזי נקראת בת זוגו, שהוא עיקר לה והיא נסמכת לו, והיא יחודו, כי נכללת ומתאחדת בו, שהוא עיקר כנ"ל כי באתר דאית דבר נוקבא לא אדכר תמן. הוא יתברך הנעלם ונסתר, שאין לנו תפיסה בו כלל ואפילו חכמתו בהנהגתו העולם בבחינת שלא כסדר למען הסדר, הוא כתר למעלה, שרצונו יתברך מעל הכל כי מה שנעשה בעולם הסדר והשלא כסדר הכל הוא כרצונו יתברך, והוא כתר של ספר תורה, כי חכמתו אשר בתורה שורשה הוא ברצונו העליון, שנכיר מלכות, על ידי המשכת החיות המלוכשת באותיות ספר התורה, הנחיר וספיר באור החכמה והחיות. ובגללה של המלכות אשר תלויה בבחירת העם, כי אין מלך בלא עם, עד כדי כך שהעם יכול בבחירתו לקחת המלכות לעצמו ולהפרידה ממקור החיות שבאד"ם, הוי"ה במילוי חיות האלפין והחכמה, אזי כאשר מחלק ומפריד מהמקור את המלכות לעצמו ודאשתמש בתגא חלף, כי כאשר משתמש בכתר המלך שהיה רצונו שתהיה בחירה למען מלכותו התלויה בעם כנ"ל, אך הוא בוחר להפריד המלכות מהקב"ה וממשיך לעצמו החיות ממנה לעת קצר, כי באמת מפריד המלכות ממקור חיותה, אזי ממילא חלף ועבר מן העולם, כי אין לו חיות אמתית ונצחית לקבל למען מלכותו יתברך. הנה יש להקדים להבנת הדברים הבאים כי א' הוא מילוי שם הוי"ה והוא בחינת החכמה המנהיגה את הוי"ת העולם הנמשכת מאור אין סוף ברוך הוא. ויש בזאת החכמה הרמוזה א' שתי בחינת קמוצות ונסתרות ומהשגתנו, כי אין השכל מבין איך אלוקותו נמצאת גם בדיוטא התחתונה שאין זה מכבודו יתברך, וכן נעלם ונסתר הוא לרמים במעלה עד אשר שואלים איה מקום כבודו, וזהו שאמר, והיא המלכות נקודה של קמין ואי השגת כסדר ושלא

כסדר, כי היא קמוצה וסתומה ונעלם איך ו' האדם המשיך חיות למלכות אשר מתחתיו והוא צורת ניקוד קמין תחתון, כאשר יורדת תחתיו כאמור שאז היא בת זוגו והיא נקודה דבוקה בו' שמעליה. כמו ציור זה א, שהוא יחודו כאמור, שנכללת בו כנ"ל. והנה כאשר הנקודה מעל הוי' למעלה הוא כמו ציור זה א' כתר על ספר תורה, כשעולה המלכות ומתגלה רצונו להנהיג בחכמה אותיות הספר וספירות הבריאה חוקת שמים והארץ המונהגים על ידי כלי אומנותו מסתכל בתורה ובורא העולם בכל עת, והמלכות עיקר ונכרת להיות עטרת בעלה כאמור, ושוב למטה כמו ציור זה א' נקודה של תורה, המה הנקודות שמתחת לאותיות המחכימות הממשיכות חיות לנקודות שמתחת לשיטה בדיוטא התחתונה. ובגללה, בגלל המלכות, אשר עלתה בראשית המחשבה, נאמר בה מוגיד מראשית אחרית, כי אחרית היא מלכות האחרונה ותחתונה לכל הספירות, כנקודה שמתחת לו' כצורת קמין תחתון, אך באמת קדמה מראשית והייתה בחשיבותה העליונה מעל ו' כצורת קמין הפוך, כי בסיבתה כאמור המשיך יתר הספירות והמידות למען מלכותו העולה עד אין סוף. והעיקר דייקא על ידי בחינת אהור וקדם צרתני, כי כאשר הוא בחינת אהור שהוא בחינת שלא כסדר, כאשר נמצא בדיוטא התחתונה, אזי דייקא מתגלה כוח מלכותו יתברך אשר בכל מושלת באמת, אפילו בלוקחים המלכות לעצמם בעשרה כתירין דמסאבותא, וכיתרון האור מן החושך כנ"ל מתגלית ביתר עוז מלכותו יתברך, ובאמת השלא כסדר אשר כלפי האדם הוא המגלה שיש מנהיג המסדר לבריאה כרצונו ועל ידי שמשפיל עצמו וחוזר בתשובה ומעלה המלכות למקומה אזי מתגלה כי בחינת אחרי אהור גם הוגד מראשית למען מלכותו יתברך. כי מלכותו תמיד בכל משלה.

כד איהי חיה בינייהו, אומרים במקומו יפן ברחמינו לעמו, כד אסתליקת מינייהו, שואלים איה מקום כבודו להעריצו, ובח הוא זמנא דסלקא איהי בלחו חיוון תרפינה כנפיהם (יחזקאל א כד), ואימתי סלקא איהי לעילא, בעמדם ישראל בעמידה,

הָרָא הוּא דְכָתִיב (שם) בְּעַמְדָם תִּרְפִּינָה כִּנְפֵיהֶם, דְּסִלְקַת עַד
אֵין סוּף, לְמַשָּׂאֵל מְזוּנָא מְעֵלַת הָעֵלּוֹת, וְכַד נְחִיתַת נְחִיתַת
מְלִיא מְכַל טְבִין, בְּחַוּא זְמָנָא חֵיוֹן פְּתַחֵין גְּדַפְיָהוּ לְגַבְהַ,
בְּכַמְהָ שִׁירוֹת וְתוֹשְׁבַחֵן לְקַבְּלָא לָהּ בְּחֵדְוָה. – כּאֲשֶׁר הִיא
הַמְלָכוֹת מִקְבַּלַת שַׁפְעַת הַחֲכָמָה וּמִשְׁפִּיעָה חַיּוֹת לַמְּלָאכִים
שְׁלִיחֵי ה', מִבְּצַעֵי הַנְּהַגַת מְלָכוֹתָו בְּגוּוֹנֵי הַמִּידוּת, וְנִקְרָאֵת
חַיָּה עַל שֵׁם מִלּוּי הַחַיּוֹת שֶׁמִּקְבַּלַת מִן הַחֲכָמָה, וְהִיא בְּנֵיהֶם,
כִּי מִחֲבַרְת סְדְרֵי אַחֲוֹר וְקִדְם שֶׁמִּבְּצַעִים הַמְּלָאכִים לַחַיּוֹת אַחַד,
כִּי מִקּוֹר אַחַד לָהֶם, הִיא מְלָכוֹת ה', כִּי מְלָכוֹתָו בְּכָל מִשְׁלָה,
כִּי אִפִּילוּ לְדִיּוּטָא הַתַּחְתּוֹנָה נִמְשַׁכַת חַיּוֹת הַחֲכָמָה הָאֱלוֹקִית
שְׂאוֹתָה מִגְּלָה מוֹשָׁה, אִזִּי הַמְּלָאכִים מִמְּשִׁיכֵי הַשַּׁפְעַת אֲזַמְרִים
מִמְּקוֹמוֹ הָעֵלְיוֹן הוּא הַנִּסְתָּר וְהַסְתּוּם וְקִמוּץ יִפְן בְּרַחֲמֵי לְעַמּוֹ
לְהַמְשִׁיךְ הַרְחָמִים וְחַיִּים, אִפִּילוּ עַד לְמַטָּה לְדִיּוּטָא הַתַּחְתּוֹנָה,
הִיא הַנְּקוּדָה הַתַּחְתּוֹנָה בַּחֲנִינַת חִירִיק שֶׁכְּבִיכּוֹל אֵינָה מִחוּבְרַת
לוֹ' כִּנְ"ל לַחַיּוֹת בַּחֲנִינַת צִיּוֹר קִמְץ כִּנְ"ל. וְכֹאֲשֶׁר מוֹשָׁה מִגְּלָה
הַמְּלָכוֹת וּמַעֲלָה אוֹתָהּ וְהַסְתַּלְקָה וְעֵלְתָה מֵהֶם וְעַל יָדָם, עַל
יָדֵי תְּשׁוּבַת הַרְחוּקִים וְהַקְּרוּבִים בַּתְּפִילָתָם וְעוֹלָה הַמְּלָכוֹת מִן
הַמְּלָאכִים עַל יָדֵי שֶׁהֵם פּוֹעֲלֵי הַסְדֵּר וְשֹׁלָא כְּסֵדֵר, אִזִּי שׂוֹאֲלִים
הֵם אֵיךְ מִקּוֹם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ, כִּי עַל אַף שֶׁעֲתָה הָאִירָה
הָאָרֶץ מִכְּבוֹדוֹ, בַּחֲנִינַת וְהָאֵרַת לוֹ אֵת אַחֲוֹרֵי כְּבוֹדָךְ, בַּחֲנִינַת
לָהּ (מ"ה) אָרֶץ וּמְלוּאָה וּבְשִׁלְמוֹתָהּ. אֲךָ בְּעֵלִית הַמְּלָכוֹת, עַל
יָדֵי תְּשׁוּבַת יִשְׂרָאֵל, לַחַיּוֹת בַּחֲנִינַת עֲמַרְתָּ בְּעֵלָה עַד שֶׁעוֹלָה
אִפִּילוּ עַד אֵין סוּף וּמַעַל דְּרֵי מַעֲלָה עוֹבְדֵי ה' הַעֲשִׂירִים
בְּעִבּוּדָתָם הַשׁוֹכְחִים אוֹתוֹ יִתְּבַרַךְ וְכֵן מַעַל הַמְּלָאכִים, אִזִּי
כּוֹלֵם שׂוֹאֲלִים אֵיךְ מִקּוֹם כְּבוֹדוֹ כִּי לֹא יִרְאוּ פָּנָיו. וְכֹאֲוֹתוֹ
זְמַן שֶׁעוֹלָה הִיא עַד אֵין סוּף, כָּל הַחַיּוֹת שֶׁהֵיוּ מִקְבָּלִים מִמֶּנָּה
חַיּוֹת תִּרְפִּינָה כִּנְפֵיהֶם הַמְּעוֹפֶפֶת לְהַבִּיאֵם לְמִקּוֹם הוֹצֵאת סֵדֵר
הַנְּהַגַת אַחֲוֹרֵי כְּבוֹדוֹ לְפּוֹעֵל, כִּי אֵין עוֹד צוֹרֵךְ בְּזוֹ הַנְּהַגָּה
אַחֲרֵי הַתְּשׁוּבָה. וְזִמְתִּי הִיא עוֹלָה לְמַעֲלָה. בְּעַמְדָם יִשְׂרָאֵל
בַּתְּפִילָה אֲשֶׁר בְּעַמְדָהּ, בְּכְבוֹד הַרְאוּ, לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, כִּי עֵיקַר
עֲלִיַּת הַמְּלָכוֹת הִיא בַּתְּפִילָה, בְּזִמְנֵי מְכִירִים וְיודְעִים יִשְׂרָאֵל
לְפָנֵי מִי הֵם עוֹמְדִים, לְפָנֵי מֶלֶךְ מְלָכֵי הַמְּלָכִים בְּעַל הַכּוֹחוֹת

כּוֹלֵם הַעוֹשָׂה וּפּוֹעֵל כְּרִצּוֹנוֹ, וּמִבְּקָשִׁים וּמִבְּעַל הַרְצוֹן שִׁימְשִׁיךְ
רַחֲמָיו עֲלֵיהֶם לְהַשְׁלִים הַתְּשׁוּבָה וְהַמְּלָכוֹת כְּרִאוּ. וְזֶהוּ שְׂכָתוֹב
בְּעַמְדָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בַּתְּפִילָה תִּרְפִּינָה כִּנְפֵיהֶם שֶׁל הַמְּלָאכִים,
כִּי עֲתָה הוּא עֵת עֲלִית הַמְּלָכוֹת מַעֲלֵיהֶם כִּנְ"ל, שֶׁעוֹלָה עַד
אֵין סוּף לְשִׂאוֹל מְזוּן מַעֲלֵית הָעֵלּוֹת בְּעַל הַרְצוֹן וּשְׁבַרְצוֹנוֹת,
וְכִשְׂיֹרְדַת מְלָאָה בַּחַיּוֹת מְכַל הַטּוֹבוֹת אֲשֶׁר קִיבְּלָה מִבַּחֲנִינַת
הוֹי"ה בְּמִלּוּי אֶלְפִין הַמְּאוֹר בְּאָרֶץ לְהַשְׁלִימָהּ. בְּאוֹתוֹ זְמַן
הַחַיּוֹת פּוֹתְחוֹת כִּנְפֵיהֶם אֵלֶיהָ לְעֵלּוֹת לְקִרְאָתָהּ בְּכַמְהָ שִׁירוֹת
וְתִשְׁבַּחוֹת לְקַבְּלָא אוֹתָהּ בְּשִׁמְחָה. אֱלוֹ הַמְּלָאכִים שֶׁמִּקְבָּלִים
גַּם כֵּן הַשַּׁפְעַת וְכֵן יֹאמֵר עַל יִשְׂרָאֵל בְּעַצְמָם שְׁבוֹכוֹתָם עֲלִיַּית
הַמְּלָכוֹת בַּתְּפִילָתָם מִקְבָּלִים שַׁפְעַת הַחַיּוֹת בְּשִׁמְחָה וּמַהֲלִלִים
עוֹד בְּרִיבּוּי וְשִׁבְחָה בַּחֲנִינַת שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמוֹהַ כִּנְ"ל.

וּבְאֵן אֲתֵר נְחִיתַת בְּאֵת ו' דְּאִיְהוּ בְּאִמְצַעֵיתָא דְּא' עֲמוּדָא
דְּאִמְצַעֵיתָא, פִּיחַ קְרָאן לִיחַ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל שִׁירֵי א"ל,
וּבְחַוּא זְמָנָא דְּנְחִיתַת מַה פְּתִיב בְּחֵיוֹן (שם) וְאִשְׁמַע אֶת
קוֹל כִּנְפֵיהֶם. – וּבְאִיזָה מִקּוֹם יוֹרְדַת לְהַשְׁפִּיעַ, בְּאוֹת ו' כִּנְ"ל
שֶׁהִיא עֲמַרְתָּ לוֹ, שֶׁהִיא אוֹת ו' בְּאִמְצַע צִיּוֹר אוֹת א' שֶׁהִיא
עֲמוּד אִמְצַעֵי כִּנְ"ל הַמְּבַרִּיחַ מִן הַקְּצָה הָעֵלְיוֹן לְתַחְתּוֹן, כִּי
הוּ' מִקְבַּלַת מִיּוֹד עֲלִיוֹנָה בַּחֲנִינַת הַכְּמָה וְנַעֲשֶׂה קִמְץ עֲלִיוֹן
וּמִמְשִׁיכָה אוֹת ו' אֵת הַשַּׁפְעַת לְמַטָּה לְאָרֶץ הַמְּלָכוֹת, לְאֱלוֹ
שְׁבִדִּיּוּטָא הַתַּחְתּוֹנָה בַּחֲנִינַת ד' שֶׁל אוֹת א' דְּלִית לָהּ מִגְּרָמָה
כּוֹלֵם אֵלָּא מַה שֶׁמִּקְבַּלַת חַיּוֹת מִן הַחֲכָמָה בַּחֲנִינַת יוֹד וְאוֹ דֵּלֵת.
אוֹ יֹאמֵר כִּי יוֹד תַּחְתּוֹנָה לוֹאוֹ בַּחֲנִינַת נִיְקוּד קִמְץ תַּחְתּוֹן מִקְבַּלַת
מִיּוֹד עֲלִיוֹנָה שֶׁהִיא הַחֲכָמָה. וְנִרְאֵת כְּמוֹהַ לְהוֹרוֹת שֶׁקְּבִלָה
הַשַּׁפְעַת בְּשִׁלְמוֹת. אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה. בְּאוֹתוֹ כּוֹחַ שֶׁל
ו' הַמְּגַלָּה סְדְרֵי הַנְּהַגָּה שֶׁל הַמְּלָכוֹת אֲשֶׁר הִיתָה בְּרִאשִׁית
הַמַּחְשְׁבָה, בְּכוֹחַ הַהִשְׁגָּה בּוֹ קוֹרְאִים לוֹ לְקַבְּ"ה בַּתַּעֲוֹרוֹת
מִלְּמַטָּה, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא אוֹתִיוֹת שִׁיר א' – לְוַחֲסֵד הַנִּמְשָׁךְ
מִן הַחֲכָמָה לְיִשְׂרָאֵל, עַל יָדֵי שֶׁתֵּאֵב הַקַּבְּ"ה לְהַמְשִׁיךְ לָהֶם
שַׁפְעַת חַיּוֹת, בְּמִיּוֹחַד אַחֲרֵי שֶׁהֲעֵלוּ הַמְּלָכוֹת לְמִקּוֹמָהּ. בְּאוֹתוֹ
זְמַן שִׁיּוֹרְדַת הַמְּלָכוֹת לְהַשְׁפִּיעַ שַׁפְעַת, לְהַרְאוֹת כּוֹחַ מִמְּשִׁלְתּוֹ
בְּחִסְדֵּי, מַה כְּתוּב בַּחַיּוֹת, וְאִשְׁמַע אֶת קוֹל כִּנְפֵיהֶם הַמְּתַעֲוֹרְרִים

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתו לאיזה ענין, פורש בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. **קשורא אדם בעצמו שהולך לו שלא כפדר, ידע שיש לו גדלות. ועשה תשובה וישפיל את עצמו ויהיה בבהינת מ"ה, ואז יחזר לילך לו כפדר:**

ב. **עקר התשובה הוא בהדש אלול, כי הם ימי רצון שעלה משה לקבל לוחות אחרונות ופתח דרך תשובה לילך בה. ועקר דרך התשובה שעשה משה, הוא לידע שהשם יתברך בכל מקום, ולמצא השם יתברך בכל מקום, בכל הירידות שבעולם ובכל העלויות שבעולם. כי לפעמים עלידיי שהאדם עולה למעלה כגון שנתעשר, אזי הוא שוכח בהקדוש ברוך. גם אפילו בעבודת ה' מצינו, שיש שעלה למעלה גדולה וכפר בעקר רחמנא לצלן. עלינו צריה לבקש מהשם יתברך שימרחו בהתקרבות שלא יזיק לו. וכן בכל הירידות שבעולם ח"ו, אפילו בדייקא התחתונה, אפילו בעשרה בתרין המסאבותא, גם שם צריכו לקשר את עצמו להשם יתברך, כי מלכותו בכל משלה. וענין כל זה**

בהתחזקות ובמקומות אחרים:

תפילה על פי הלימוד

ונבונים בכלי השכל. מכל שפן וכל שפן אלפי אלפים ורבי רבבות קל וחומר עד אין קץ, פגום ונשחת, דל ואביון כמוני, חלוש דעה, חלוש בן כמוני, אוי, מי יקום בעדי ללחום מלחמה גדולה ונוראה פזאת, אשר מתעוררת בנגדי בכל עת בגשמיות ורוחניות על מי לי להשען על אבי שבשמים:

רבנו של עולם, למדני דרכי הענוה האמתית, למדני איך לשבר ולכפל הגאון שבלבי ודעתי. כי באמת ידעתי מעט שפלותי, שאין ראוי להעלות על דעתי מחשבות של גאון ונפשות ופניות לעצם רבוי קלקולי ופגמי בלי שעור, אשר חטאתי עויתי ופשעתי בנגד הרבה מאד מעודי עד היום הזה. אך אף-על-פי-כן איני נקי מגאון ונבחות, ואני רחוק מענוה אמתית בתכלית הרחוק, ומחמת זה אני רחוק מבהינת כפדר, ובכל פעם מתגברת בנגדי חס ושלום ההנהגה של בהינת שלא כפדר, ואין שום דבר שילך לי כפדר, רק הכל בעקמיניות ובכלבולים, כי מעקמין ומכלבלין את דעתי בכמה מיני כלבולים ויפורים מכמה צדדים, וגם הפרנסה דחוקה ומצומצמת, ונמשכת בכליון עינים, ונוגשים וחוכות רבים סבבני, ושאר מיני יפורים שיש לי ולכל הסמוכים אלי, בכמה אופנים, שכל זה נמשך מבהינת ההנהגה שלא כפדר, עלידיי שפגמתי בענוה ונכשלתי בגאות ונגדלות, רחמנא לצלן מעתה:

בנפלאותיך והסודיך ונגדלתך עד אין חקר הנעלם מפני לגמרי, כמו שכתוב, לעשה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו. הן על כל אלה אני מתחזק עצמי עדיו לצפות לישועתי, ולצפצף אמרתי מעפר, לרחמיך והסודיך אשר לא תמו ולא כלו לעולם:

עלינו באתי לפניך מלא רחמים, מלך הכבוד, פועל ישועות בקרב הארץ, למדני איך לנצח אותך, שאזכה לפעול בקשתי ברחמים אצלך, שתלחום בעדי מלחמות ה', ותכניע ותשבר ותכבול כל אויבי תחתי בגשמיות ורוחניות, ותכבול מפני כל תאומי הרעות וכל מדותי הרעות, ותורני ותלמדני בכל עת איך למלט נפשי מהם שלא אמשיכם עלי חס ושלום. כי אתה יודע כי רבים רודפי וצרי רבים קמים עלי (בפרט אשיב, ה' מה רבו צרי רבים קמים עלי) (בפרט וכו', אם יש לו יסורים משונאים המונעים אותו מעבודת ה' יפרש כאן שיהתו ותפילתו עליהם) ונאחזנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו, עורנו אלקי וישענו על דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך. כי לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונונו לפניך כי על רחמיך הרבים, מה אנו מה חיינו מה חסדנו מה צדקותנו מה ישועתנו מה פחנו מה גבורתנו, מה נאמר לפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, הלא כל הגבורים כאן לפניך, ואנשי השם בלא היו, וחכמים בכלי מדע,

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

להצלת שמעון בן רמונה רוחמה, ולדוע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מזל ורמונה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמות מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.